

Arrest

nr. 230 758 van 20 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HIMPLER
Tervurenlaan 42
1040 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 augustus 2019 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2019 met refertenummer 85086.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. HIMPLER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 11 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias: /

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11/08/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21/12/2016 dat haar betekend werd op 03/01/2017. Alsook heeft betrokkene geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23/10/2018 dat jaar betekend werd op 20/11/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21/12/2016 dat haar betekend werd op 03/01/2017.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23/10/2018 dat jaar betekend werd op 20/11/2018

Betrokkene haar verblijfsaanvraag op basis van artikel 9 bis die zij indiende op 10/09/2018 werd op 23/10/2018 onontvankelijk verklaard.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart op dit moment geen relatie noch kinderen in België te hebben. Zij verklaart gescheiden te zijn sinds het jaar 2010.

Betrokkene verklaart astma te hebben. Verder verklaart zij geen medische problemen te hebben. Betrokkene haalt dus geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert om terug te keren naar haar land van herkomst. Alsook brengt zij geen elementen aan die bewijzen dat er in haar land van herkomst geen therapie beschikbaar zou voor de genoemde aandoening.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole

en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verzoekende partij stelt de Franse taal te kiezen als proceduretaal, wijst de Raad erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* *RvS* 17 april 2002, nr. 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door de verwerende partij werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

Zoals zal blijken uit de bespreking van het middel, toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing niet op wettige wijze in het Nederlands genomen werd.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en meer in het bijzonder van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vermoeden van onschuld, van de rechten van verdediging zoals vervat in artikel 11 van de Universele verklaring van de rechten van de Mens, artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 14 van

het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag) en artikel 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) alsook van de artikelen 40 en 41 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken en van artikel 5, §2 van het EVRM. De verzoekende partij beroept zich eveneens op een manifeste appreciatiefout.

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Attendu qu’il y lieu de contester la motivation de la décision d’interdiction d’entrée ;

Première branche :

Attendu que la requérante n’a fait l’objet d’aucune condamnation, ni même d’aucune poursuite concernant les faits de travail au noir reprochés.

Que par ailleurs, elle les conteste formellement.

Attendu que de plus, la décision d’interdiction d’entrée est tout à fait disproportionnée ;

Attendu qu’il est évident que la requérante doit bénéficier du principe de présomption d’innocence et de respect des droits de la défense avant d’être sanctionné aussi lourdement que par une interdiction d’entrée de 2 ans ;

Qu’elle a bien évidemment droit à un procès équitable avec un double degré de juridiction ;

Attendu que la décision attaquée viole par ailleurs de manière flagrante le principe de présomption d’innocence et du principe du respect des droits de la défense consacrés notamment par l’article 11 de la Déclaration Universelle des Droits de L’Homme, par l’article 6 de la CEDH, par l’article 14 du Pacte International relatif aux Droits civils et politiques et à l’article 48 de la charte des Droits fondamentaux de l’Union Européenne en sanctionnant la partie requérante sans qu’elle ait droit à un procès équitable avec un double degré de juridiction.

DE TELLE SORTE QUE

Violant les dispositions reprises au moyen, la décision attaquée doit être annulée.

Seconde branche :

Attendu que la requérante s’exprime en langue française uniquement et ne comprend pas le Néerlandais.

Que de plus la requérante réside et a été arrêtée à Bruxelles et non en région néerlandophone ;

Que tous les actes de ses procédures devant l’O.E. ont été rédigés en langue française ;

Que la décision attaquée est rédigée en langue néerlandaise uniquement de telle sorte que la requérante n’a pas pu comprendre à temps la motivation de la décision attaquée et introduire un recours en extrême urgence dans les 5 jours de la notification de cette dernière.

Que son préjudice est dès lors clairement établi.

Que cette décision viole dès lors les articles 40 et 41 de la loi sur l’emploi des langues en matière administrative ainsi que l’article 5§2 de la CEDH.

DE TELLE SORTE QUE

Violant les dispositions reprises au moyen, la décision attaquée doit être annulée.”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat

de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar de feitelijke omstandigheden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt vast dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

3.4. De verzoekende partij betwist de motieven van het bestreden inreisverbod. Zij stelt dat zij niet het voorwerp is geweest van een veroordeling of van enige vervolging betreffende de haar tegengeworpen feiten van zwartwerk. Zij betwist deze feiten formeel. Zij meent dan ook dat het inreisverbod disproportioneel is, doordat het evident is dat zij dient te genieten van het vermoeden van onschuld en het respect voor de rechten van verdediging vooraleer dermate zwaar met een inreisverbod gesanctioneerd te worden. Zij meent dat het evident is dat zij recht heeft op een eerlijk proces met dubbele aanleg.

3.5. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

3.6. Uit de stukken van het administratief dossier, met name een administratief rapport illegaal verblijf/zwartwerk van 10 augustus 2019, blijkt dat de verzoekende partij op 10 augustus 2019 op heterdaad betrappt werd terwijl zij aan het werken was zonder contract en zonder documenten. Door het louter formeel betwisten van deze feiten weerlegt de verzoekende partij geenszins het motief in de bestreden beslissing, dat aldus steun vindt in de stukken van het administratief dossier, dat zij niet getwijfeld heeft om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. In zoverre de verzoekende partij de feiten op zich niet betwist doch wel de vaststelling van zwartwerk, laat zij na te verduidelijken waarom niet kon vastgesteld worden dat de feiten waarvoor de verzoekende partij volgens de stukken van het administratief dossier op heterdaad werd betrappt op 10 augustus 2019, kunnen beschouwd worden als het werken zonder de daartoe vereiste machtiging.

De verzoekende partij toont voorts geenszins aan waarom de verwerende partij, omwille van het feit dat zij niet het voorwerp is geweest van een veroordeling of van enige vervolging betreffende de feiten van zwartwerk, het werken zonder de daartoe vereiste machtiging niet zou mogen betrekken in haar overwegingen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Uit niets blijkt dat enkel feiten die aanleiding hebben gegeven tot een vervolging of enkel feiten die tot een veroordeling hebben geleid, kunnen in overweging genomen worden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom het werken zonder te beschikken over de daartoe vereiste machtiging, samen met de vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, niet kan rechtvaardigen dat een inreisverbod voor twee jaar wordt opgelegd. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat ten aanzien van de verzoekende partij een proces-verbaal omwille van het op heterdaad betrappen van zwartwerk werd opgesteld. De verzoekende partij toont evenmin aan waarom een termijn van twee jaar kennelijk onredelijk zou zijn.

Voorts stelt de Raad nog vast dat duidelijk blijkt waarom de vaststelling dat zij gewerkt heeft zonder de daartoe vereiste machtiging een omstandigheid uitmaakt die, samen met andere omstandigheden, leidt tot het bepalen van een termijn van twee jaar voor het inreisverbod. Immers wordt gesteld dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken, waardoor gelet op deze elementen en op het belang van immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. Er blijkt aldus uit de motieven van de bestreden beslissing waarom de omstandigheid van het werken zonder te beschikken over de daartoe vereiste machtiging, samen met andere elementen, een inreisverbod van twee jaar rechtvaardigt.

Door het wijzen op het vermoeden van onschuld en het recht op een eerlijk proces, lijkt de verzoekende partij te willen aangeven dat zij totdat een onderzoek is gestart, is afgerond en er een definitieve veroordeling volgt, als onschuldig dient te worden beschouwd. Echter laat zij na met concrete elementen te verduidelijken waarom zij meent dat de vaststelling dat zij gewerkt heeft zonder de daartoe vereiste machtiging – vaststelling die overigens steun vindt in het administratief rapport illegaal verblijf/zwartwerk waaruit blijkt dat de verzoekende partij aan het werk was in een café zonder contract en zonder documenten en waaruit blijkt dat zij op heterdaad werd betrappt – feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij de vastgestelde feiten door ze louter te betwisten niet weerlegt. In zoverre de verzoekende partij meent dat in haar hoofd niet kan vastgesteld worden dat zij aan het werken was zonder de daartoe vereiste machtiging gelet op het vermoeden van onschuld en bij gebrek aan een proces, herhaalt de Raad nogmaals dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het administratief rapport illegaal verblijf/zwartwerk opgesteld op 10 augustus 2019 door de politie van Schaarbeek, duidelijk blijkt dat de verzoekende partij werd aangetroffen terwijl zij aan het werk was in een café zonder contract en zonder documenten, dat zij op heterdaad betrappt werd.

Betreffende het aangevoerde “*vermoeden van onschuld*”, benadrukt de Raad dat dit een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is, dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing waarbij de verzoekende partij een inreisverbod wordt gegeven, is geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “*vermoeden van onschuld*” kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd. Het strafrechtelijk “*vermoeden van onschuld*” staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

In de mate de verzoekende partij haar recht op een eerlijk proces en haar rechten van verdediging wenst te laten gelden, merkt de Raad op dat het in het kader van de administratieve besluitvorming niet vereist is dat de verzoekende partij reeds werd veroordeeld. Te dezen is enkel vereist dat de motieven steun vinden in de gegevens van het dossier en dat de feitelijke elementen van de zaak zorgvuldig werden vastgesteld. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing er op gewezen wordt dat de verzoekende partij werkte zonder de daartoe vereiste machtiging, feiten die steun vinden in het administratief dossier. Zoals reeds aangegeven slaagt de verzoekende partij er niet in deze vaststellingen met concrete elementen te weerleggen of te ontkrachten.

Bovendien zijn de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat de verzoekende partij de schending ervan niet dienstig kan invoeren.

3.7. Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij een schending van het vermoeden van onschuld en van de rechten van verdediging zoals vervat in artikel 11 van de Universele verklaring van de rechten van de Mens, artikel 6 van het EVRM, artikel 14 van het BuPo-Verdrag en artikel 48 van het Handvest, niet aannemelijk.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij evemin aannemelijk dat de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel genomen is, noch dat de verwerende partij nagelaten heeft een afdoende motivering te verschaffen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel wordt door de verzoekende partij niet aangetoond. De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur of een manifeste appreciatiefout vast te stellen.

3.8. Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij zich enkel kan uitdrukken in het Frans en het Nederlands niet machtig is, dat zij in Brussel verblijft en aldaar werd gearresteerd en niet in de Nederlandstalige regio, dat alle akten in haar procedures voor de Dienst Vreemdelingenzaken opgesteld zijn in het Frans. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing werd opgesteld in het Nederlands, waardoor zij niet bij machte was de motivering te begrijpen en om een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen binnen de vijf dagen vanaf de betekening van de bestreden beslissing, dat haar nadeel dan ook duidelijk blijkt. Zij meent dan ook dat de bestreden beslissing om die reden de artikelen 40 en 41 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken en van artikel 5, §2 van het EVRM schendt.

3.9. De bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 39 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken luidt als volgt:

“§ 1. In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.

§ 2. In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied. Zij gebruiken het Nederlands in hun betrekkingen met de diensten die gevestigd zijn in de randgemeenten.

§ 3. De onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.”

Artikel 40 van diezelfde wetten luidt als volgt:

“De berichten en mededelingen die de centrale diensten aan het publiek richten door bemiddeling van de plaatselijke diensten, zijn onderworpen aan de taalregeling die ter zake aan genoemde diensten bij

deze gecoördineerde wetten wordt opgelegd. Hetzelfde geldt voor de formulieren die zij, op dezelfde wijze, ter beschikking stellen van het publiek.

De berichten en mededelingen die de centrale diensten rechtstreeks aan het publiek richten worden in het Nederlands en in het Frans gesteld. Hetzelfde geldt voor de formulieren die zij zelf ter beschikking stellen van het publiek. (De berichten en mededelingen die ze rechtstreeks aan het publiek richten, worden in het Duits aan het Duitssprekende publiek ter beschikking gesteld.) In het Duits gestelde formulieren worden, zo nodig, ter beschikking gesteld van het Duitssprekend publiek.”

Artikel 41 van de voornoemde wetten luidt als volgt:

“Art. 41. § 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

§ 2. Aan de private bedrijven, die gevestigd zijn in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlandse of uit het Franse taalgebied, wordt echter in de taal van dat gebied geantwoord.”

Het wordt niet betwist dat het inreisverbod ambtshalve werd betekend door de politie van Schaarbeek, Sint-Joost-ten-Node, Evere (POLBRUNO) ten aanzien van een vreemdeling die op het grondgebied van Brussel-Hoofdstad werd aangetroffen.

De beslissing is niet het gevolg van een voorafgaande aanvraag die in het Frans werd gesteld zodat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op artikel 41 zoals hiervoor geciteerd.

De verzoekende partij geeft zelf aan dat zij werd aangetroffen in Brussel-Hoofdstad en betwist niet dat de beslissing ter kennis is gebracht door een inspecteur van de PZ POLBRUNO en dus in Brussel-Hoofdstad.

Conform artikel 39, § 1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken dient de verwerende partij als centrale dienst, zich in haar betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, te gedragen naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3° van genoemde bepaling:

“§ 1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en :

1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend : de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet : de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtaal.

§ 2. De dienstorders en de onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.

§ 3. In zijn betrekkingen met de diensten uit het Nederlandse of het Franse taalgebied, gebruikt iedere plaatselijke dienst uit Brussel-Hoofdstad de taal van dat gebied.”

Uit een samenlezing van de voorgaande bepalingen blijkt dat de beslissing moet worden genomen in de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen, of, indien hij geen toelatingsexamen deed, in zijn hoofdtaal, waarbij de taalrol bepalend is.

Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat C.M. die zich van het Nederlands heeft bediend, geen deel zou uitmaken van de Nederlandse taalrol. De bestreden beslissing werd derhalve op wettige wijze in het Nederlands genomen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de artikelen 40 en 41 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken niet aannemelijk.

Artikel 5.2 van het EVRM luidt als volgt:

“Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht.”

De verzoekende partij kan de schending van artikel 5.2 van het EVRM niet dienstig aanvoeren, nu dit artikel een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid inhoudt en betrekking heeft op onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. De *in casu* bestreden beslissing houdt geenszins een maatregel tot vrijheidsberoving in.

3.10. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER